

เจ้าชายบิทรา

หมออุ๊ด

วันนี้ที่บ้านมีงานเลี้ยง คุณแม่ เรียกลูกๆ และหลานๆ มารับประทานอาหารเย็นพร้อมกันที่บ้าน คนที่จะขาดไม่ได้เลยคงเป็นน้องจีนลูกพี่สาวของ พม เจ้านี่ตัวเล็กແسبแก่นเป็นที่สุด พอมากถึงโต๊ะอาหารเชอก็สวัสดิ์แล้วชวน พมคุยกันที จนพี่สาวพมแซวว่า “แม่ลูกสาวคนนี้พอไปหาหมอนฟันล่ะวันนี้ แต่พอเจอน้ำลายวิงไส้เขียว”

พมหันไปยิ้ม แล้วก็กลับมาฟังคำถามชวนปวดหัวซึ่งเจ้าหล่อนมักจะ สรรษามาตามพมทุกครั้งอย่างตั้งใจ แต่หนนี้คำถามดูเปลกๆ เชօเล่าว่า

น้องจีน : วันก่อนหนูไปเยี่ยมเพื่อนที่โรงพยาบาลที่คุณน้าทำงานมาด้วย กะ หนูเห็นพี่ผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งน่าจะอยู่ห้องประถม นอนเตียงข้างเตียง ของเพื่อนหนู เขาอนอนนั่งไม่ขับตัวแต่ลิมตาดูเลื่อนลอย แม่เด็กผู้ชายคนนั้นก็พยายามดูแลอยู่ข้างเตียงสีหน้าดูกังวลมาก มีหมอมาคุยกับคุณพ่อของ เขาย่าทำทางซีเรียสมาก หนูเลยอดไม่ได้เลยแอบตีสนิทathamพี่พยาบาลคนส่วย ว่า เตียงข้างๆ เขาย่าเป็นอะไร พี่พยาบาล บอกว่า เป็นโรคไข้สมองอักเสบเฉื่ินนอนมาตั้ง หลายวันแล้วยังไม่ฟื้นเลย คืนนั้นหนูนอนไม่หลับ เลยคิด กลัวคิด กลัวว่าจะเป็นเหมือนพี่คุณนั้น กลัวไม่ได้ไปร่วมเล่นนั่นคือ คุณน้าช่วยเล่าให้ฟัง หน่อยได้ไหมคะว่า โรคนี้เป็นยังไง

ผมหันไปยิ่ม ภูมิใจนิดๆ ว่าอีม หลานสาวเรา ก็กลัวเป็นเหมือนกัน เห็นวิ่งเล่นแก่นเหมือนเด็กผู้ชายทุกวัน แต่ก็กังวลใจว่าสงสัยวันนี้คงไม่ได้ทานข้าว ฝีมือคุณแม่ เพราะคงต้องคุยกับเจ้าหล่อนຍาวเป็นพิเศษ ว่าแล้วผมก็เริ่มวางแผนข้อนแล้วเล่าให้เธอฟังว่า....

โรคไข้สมองอักเสบเจ้อ พบรุ้งแรกที่ประเทศไทยญี่ปุ่น แต่ต่อมาภูพบได้ที่ประเทศไทยในแบบເອເຊີຍ บ้านเรา้มี สมัยก่อนพบมากແນວภาคเหนือ แต่ตอนนี้พบได้ทั่วประเทศไทย คนป่วยส่วนใหญ่เป็นเด็ก โดยเฉพาะเด็กวัยเรียน โรคนี้ติดต่อโดยยุงกัดแล้วแพร่เชื้อไวรัสซึ่งอยู่ในน้ำลายยุงมาสู่ตัวเรา ความจริงคนที่ได้รับเชื้อมักจะไม่เป็นไว อาจไม่มีอาการเลย หรือมีอาการนิดหน่อยแล้วก็หายไปเอง แต่บางคนที่มีอาการมากจะมีอาการเริ่มจากไข้ ไม่กี่วันหลังจากนั้นก็จะเริ่มมีอาการทางสมอง คนไข้จะซึมลง ไม่รู้สึกตัว บางคนมีอาการชัก หมดสติ ส่วนใหญ่ คนไข้จะเสียชีวิต

น้องจีน : แล้วเด็กผู้ชายคนนั้นจะหายไหมคะ

หมออุ๊ด : อันนี้คงบอกยาก แต่ตามข้อมูลเก่าๆ ส่วนใหญ่ไม่ค่อยดีนะ เด็กอาจจะเสียชีวิตหรือไม่ก็มีความพิการทางสมอง แต่ก็มีบางส่วนที่หายเป็นปกติ

น้องจีน : แล้วหนูจะเป็นไหมคะ

หมออุ๊ด : ทำไมเราคิดว่าจะเป็นล่ะ ก้อย่าซั่นมากสิ อย่าให้ยุ่งกัด จะได้ไม่เป็น

น้องจีน : แหม คุณน้า ใครบ้างคะจะไม่เคยถูกยุงกัด หนูไม่ซัก ยุงก์ กัดหนูอยู่ดี

หมออุ๊ด : เราคน哪่ไม่เป็นหวอก น้ำฉีดวัคซีนให้แล้วตั้งแต่ตอนหนึ่งขวบ ยังจำได้เลย ตอนฉีดถีบหัวแทบแยก

เจ้าหล่อนยิ่มเงินๆ เมื่อんじゃないไปตามต่อไปว่า

น้องจีน : แล้วทุกคนจะไม่ป่วยเป็นโรคนี้ใช่ไหมครับ

หมออุ๊ด : ห้าก็หวังอย่างนั้น ความจริงบ้านเราก็ผลิตวัคซีนชนิดนี้ได้เอง และ รัฐบาลก็สนับสนุนให้ฉีดวัคซีนชนิดนี้กับเด็กทุกคนตั้งแต่ อายุ 1-2 ปี แต่เมื่อฉีดวัคซีนไปแล้วต้องฉีดกระตุนด้วย และก็ยังมีเด็กบางส่วนที่ไม่ได้รับวัคซีน น้ำว่าเด็กผู้ชายคนนั้นอาจไม่ได้รับวัคซีน จะว่า เหรือเจาโชคร้ายจริงๆ ที่ได้รับวัคซีนแล้วก็ยังเป็นโรค

น้องจีน : อ้าว อุตสาห์เจ็บตัวฉีดวัคซีนแล้ว ยังเป็นโรคได้อีกหรือครับ

หมออุ๊ด : อีม ฉะ ฉีดแล้วก็ไม่ได้กันได้ร้อยเปอร์เซ็นต์

น้องจีน : แล้วถ้าเป็น จะมียารักษาหรือเปล่าคระคุณน้า

หมออุ๊ด : เสียใจจัง ถึงวันนี้ยังไม่มียารักษาเลย ได้แต่ดูแลตามอาการ แย่จังนะ

พี่สาวผมเห็นคุยกันนานไม่ยอมทานอาหาร เลยหันมาถาม
ด้วยความสงสัย

แม่น้องจีน : คุยอะไรกันอยู่ ส่องคนหน้าเครียดเขียว ปรึกษาว่าจะถอน
พากันไปเที่ยวไหนอยู่หรือ

น้องจีน : เปล่าจะนะ วันนี้หนูเป็นเด็กดี ตามคุณน้าเรื่องเด็กผู้ชาย
ที่เล่าให้คุณแม่ฟังวันก่อน

แม่น้องจีน : อืม ปกติเจอคนไข้อย่างนี้บ่อยไหม

หมออู้ด : ไม่บ่อยครับ นานๆ ถึงจะมีสักราย ปีที่ผ่านมาทั้งประเทศไทย น่าจะมีไม่ถึง 50 ราย

แม่น้องจีน : แล้วจะช่วยอะไรได้บ้างหรือเปล่า

หมออู้ด : คงจะยากเหมือนกัน เพราะดูท่าจะหนักอาการ ตอนนี้ก็คงรอรักษาประคับประคอง ผ่านสัปดาห์นี้ไป ถ้าดีขึ้นคงพื้น

หมออู้ด : ถ้าพื้นน้ำพาไปเยี่ยมเอาใหม่

น้องจีน : ดีค่ะ

เจ้านล่อนยิ้มอย่างมีความหวัง ทุกคนยิ้มแล้วรับประทานอาหารต่อในใจว่าน่าให้เจ้าชายนิทรรศของเราฟื้นในเร็ววัน

